

Sandie Jones

A MÁSIK NŐ

Sandie Jones

A MÁSIK NŐ

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Other Woman

Copyright © Sandie Jones 2018

Hungarian translation © dr. Imre Balázs

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DR. IMRE BALÁZS

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 241 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2019
Felelős vezető Tóth Béláné ügyvezető igazgató

1

Nem sok kivetnivalót találtam Adamben, amikor először pillantottam meg a londoni Grosvenor Hotelben, egy zsúfolt bárpult túlsó oldalán – leszámítva az empátia teljes hiányát. Éppen akkor szabadultam el „a munkaerő-toborzás jövőjének” szentelt, elképesztően unalmas konferenciáról, és nagy szükségem volt egy italra, ami a jelek szerint teljességgel hidegen hagyta mind őt, mind a pultost.

Mintha már egy örökkévalóság óta várakoztam volna. Színpadiasan lobogtattam egy viharvert tízfontos bankjegyet, amikor közvetlenül mellettem előreverekedte magát egy sötét hajú férfi a hitelkártyájával a kezében.

– Hé, itt vagyok, haver! – bömbölte nagy hanggal.

– Ööö, már elnézést! – csúszott ki a számon valamivel hangsabban, mint szerettem volna. – Talán magának is feltűnt, hogy én voltam itt előbb.

Vállat vont, és csak mosolygott.

– Bocs, de már vagy ezer éve várok.

Csak álltam, és tátott szájjal figyeltem, ahogy cinkosan biccent a pultosnak, mire azonnal ott terem előtte egy üveg Peroni. Még kérnie sem kellett.

– Hihetetlen – mormoltam magam elé, miközben a férfi jól megnézett magának. Ezúttal is ugyanazt a könnyed mosolyt villantotta rám, majd a mellette összesereglett hímek felé fordult, hogy továbbítsa a rendelésüket.

– Ezt egyszerűen nem hiszem el – sóhajtottam, azzal a karomra

hajtottam a fejem, és lélekben felkészültem a további várakozásra. Biztosra vettem, hogy még órákba telik, mire rám is sor kerül.

– Mit adhatok? – kérdezte a pult mögött álló férfi. – Ez a fickó úgy gondolja, egy rozé illene magához, de én lefogadom, hogy gin-tonikra szomjazik.

A kérdés akaratom ellenére is mosolyt csalt az arcomra.

– Bármennyire is szeretném megcáfolni az úr szavait, el kell ismernem, hogy egy pohár rozé nagyon jólesne. Köszönöm.

Már nyújtottam felé a tízest, miközben letette elém a poharat, de a pultos megrázta a fejét.

– Arra semmi szükség – tiltakozott. – Az az úr küldi önnek, aki az imént előretolakodott, a legőszintébb jókívánásaival egyetemben.

Nem is tudom, ebben a pillanatban kit szerettem jobban: a bár-pultost, akit szerény véleményem szerint elő kellett volna léptetni főssommelier-vé, vagy azt az igazán kedves alakot, aki a pult mellől mosolygott felém. Hát igen, a jól behűtött, rózsaszín ital hatalma.

Az arcom is hasonló árnyalatot vett fel, miközben megemeltem a poharam az ismeretlen férfi felé, majd a szemináriumon megismert társaim felé vettem az irányt, akik az egyik sarokban gyűltek össze. Mindegyikük a maga alkoholos italát dédelgette. Mivel egészen hét órával ezelőttig idegenek voltunk egymás számára, a hallgatólagos megállapodás az volt, hogy mindenki gondoskodik a saját igényeiről, és nem törődik senki mással.

A jelek szerint Mr. Peroni nem egészen ilyen viszonyban van a saját ismerőseivel, gondoltam magamban. Igyekeztem nem mosolyogni, amikor felnéztem, és láttam, hogy még mindig nem ért a rendelése végére.

Hörpintettem a boromból, és az ízlelőbimbóim zajos köszönetnyilvánítással válaszoltak, ahogy a hús ital végigáramlott közöttük, mielőtt eltűnt a torkom mélyén. Mi lehet vajon az első kortyban, amitől olyan egyszerű és megismételhetetlen? Időnként azon kapom magam, hogy halogatom a pillanatot, amikor a számhoz emelem a poharat, nehogy túl hamar véget érjen ez az élmény.

Ez bizonyára úgy hangzik, mintha idült alkoholista lennék, holtott csupán hétvégén iszom, valamint az agyzsibbasztóan unalmas szerdákön, miután reggeltől estig élvezhettem vagy kétszáz HR-es társaságát. A *Senki sem szeret, de minket ez nem érdekel* című előadás közben segítőkészen tudunkra adták, hogy egy közelmúltbeli felmérés szerint a munkaerő-toborzás villámsebessen tör előre a leggyűlöltebb foglalkozások listáján, és már csak az ingatlanügynökök előznek meg bennünket. Bár szembeszállhatnék a gyűlölködőkkel, hogy bebizonyítsam, nem vagyunk mind morálisan alulfejlett, szegyetelen kufárok. De ahogy végignézek az öntelt, hangos pasikon, akik mind a Citybe vágynak, megfigyelem a hátranyalt hajukat és a mesterkelt mimikájukat, nincs más választásom, felteszem a kezem, és megadom magam.

Annak ellenére, hogy valamivel korábban, a „vitafórum” során már bemutatkoztam, ahogy közeledtem a lármás csödülethez, úgy éreztem, kénytelen leszek ezt ismét megtenni.

– Helló, Emily vagyok! – szóltam tétován egy fickóhoz, aki a társaság szélén álldogált. Nem tűnt olyasvalakinek, akivel különösebben nagy kedvem lett volna elbeszélgetni, de valakivel beszélgetnem kellett, ha anélkül szerettem volna elfogyasztani az egy pohár boromat, hogy teljesen elárvultnak tűnnék.

– Tanácsadó vagyok a Faulkner’snél – folytattam.

Kezet nyújtottam, ő pedig elfogadta. Erős szorítással üdvözölt, csak hogy érezzem a helyemet. Gyakorlatilag azt üzenete, „itt nekem lejt a pálya, az én szabályaim szerint játszunk”. Mintha nem azzal töltöttük volna az egész napot, hogy elsajátítsuk az effajta viselkedésnek az ellenkezőjét.

„Légy nyitott! Légy megközelíthető! – hallhattuk korában a kettes számú előadó szájából. – A munkaadók és munkavállalók egy barátságos arcot szeretnének maguk előtt látni, akivel együttműködhetnek. Érezniük kell, hogy megbízhatnak benned. Hogy te dolgozol értük, nem pedig fordítva. Az ügyfeleid igényei vezéreljenek, ne a saját érdekeid, még ha az önérzeted tiltakozik is ez ellen.

Tartsd észben, hogy minden eset más és más! Ennek megfelelően kezeld őket!”

Mindig büszke voltam arra, hogy magamtól is pontosan ezt tettem, és talán ezért lehettem a Faulkner's legeredményesebb munkatársa sorozatban már hetedik hónapja. Ami engem illet, a szöges ellentéte voltam mindannak, amire az emberek számítottak: őszinte voltam, figyelmes, miközben egyáltalán nem hajszoltam a sikert. Amíg eleget kerestem ahhoz, hogy ne haljak éhen, és kifizessem a számláimat, nem panaszkodtam. A számokat elnézve azonban hasítottam. Az ügyfelek sorra kérték, hogy személyesen én intézzem az ügyeiket, és több új ügyfelet szereztem, mint bárki más az öt irodából álló hálózatban. Csak úgy dőlt a jutalék. Szóval talán nekem kellett volna felmennem a pódiumra, hogy elmondjam nekik, miéért is kell ezt csinálni.

A férfi, valami nevesincs ügynökségtől, Leigh-on-Sea-ből, félszívvvel megpróbált engem is bevezetni a nyájba, de senki sem mutatkozott be. Inkább csak bámultak rám, mintha életükben először látnának nőt. Az egyikük még egy hosszú füttyöt is eleresztett, miközben jobbra-balra ingatta a fejét. Megvetéssel néztem rá, majd rájöttem, hogy Ivan az, egy balhemi, egyirodás vállalat kopasz, túlsúlyos igazgatója, akit szerencsétlenségemre pont mellém osztottak be a közvetlenül ebéd előtt megrendezett szituációs gyakorlatban. A lehelete még az előző esti currytól büzlött. Elképzeltem, ahogy türelmetlenül falja az ölében lévő alumíniumtálcáról.

– Gyerünk, adja el nekem ezt a tollat! – vakkantotta felém a *Hogyan adjunk el havat egy eszkimónak?* című feladat során. A kurkuma áporodott bűze töltötte meg a levegőt, mire undorodva húztam fel az orrom. Elvettem a kezéből a reménytelenül hétköznapi Bic golyóstollat, majd nekiláttam ecsetelni annak kiváló tulajdonságait: az elsőrangú műanyag tokot, a finom tollhegyet és a tinta folyását. Közben egyre azon tűnődtem, és már nem először, hogy mégis mi értelme van ennek az egésznek. A főnököm, Nathan kitartott amel-

lett, hogy ezek a konferenciák a hasznunkra váljanak: hogy formában tartanak.

Ha abban reménykedett, hogy motiválni fog a dolog, esetleg megragadják a fantáziámat az új és izgalmas módszerek, alaposan mellétrafált. Ahogy az is biztos, hogy a partnerem sem sokat lendített a helyzeten.

Tovább áradoztam a golyóstollról, de amikor felnéztem, Ivan még csak meg sem próbálta az írószerezen tartani a tekintetét. A szemem egyre csak a mögöttem felsejlő, visszafogott dekolázsra meredt.

Megköszörültem a torkom, hátha sikerül visszaterelnem a figyelmét az aktuális feladatra, de mindössze elmosolyodott, elmerülve a saját képzeletében. Ösztönösen összebb húztam magamon a blúzt, és azonnal megbántam, hogy nem egy teljesen zárt felsőt választottam aznap reggel.

Apró gombszemével továbbra is engem bámult.

– Emma, jól mondom? – kérdezte, miközben hozzám lépett. Lenéztem a szívem fölé erősített névtáblára, csak hogy magam is meggyőződjek a felirat helyességéről.

– E-mi-ly – szótagoltam, mintha egy kisgyerekekkel beszélnék.
– A nevem E-mi-ly.

– Emma, Emily, egyre megy.

– Nem, ami azt illeti, nem igazán.

– Párban voltunk ma délelőtt – jelentette ki büszkén a csoportban lévő férfiak felé. – Jól szórakoztunk, nem igaz, Em?

A szavai hallatán kirázott a hideg.

– E-mi-ly. Nem pedig Em – feleltem ingerülten. – És egyáltalán nem hiszem, hogy különösebben jó páros lettünk volna.

– Ó, ugyan már! – ellenkezett, de amikor körbetekintett, az arc kifejezése meghazudtolta a hangjából áradó magabiztosságot. – Jó csapat voltunk. Ezt magának is észre kellett vennie.

Üres tekintettel néztem vissza rá. Nem volt mit mondanom, és amúgy sem pazaroltam volna erre a levegőt. Csak a fejemet ingattam, miközben a csoport többi tagja zavartan meredt a padlóra.

Minden bizonnyal megjutalmazták néhány bátorító hátba veregetéssel, amint sarkon fordultam.

Fogtam magam, és a fél pohár borommal együtt a zsúfolt bár-pult egyik oldalán kínálgató hely felé vettem az irányt. Mindössze két percet töltöttem ott, amikor ráébredtem, miért is hagyták üresen. Szinte másodpercenként ütközött a hátamnak egy-egy csontos könyök, máskor a vállával tessékelt arrébb valamelyik felszolgáló, miközben sietősen a tálcára rendezte az elkészült italokat, vagy az üres poharakkal tért vissza az asztalok közül.

– Az a mi területünk – ripakodott rám egy fiatal lány, leplezetlen rosszállással elgyötört arcán. – Hagyja szabadon!

– Legyen szíves... – tettem hozzá a bajszom alatt, de ő jóval elfoglaltabb volt annál, mintsem elég ideig lett volna képes egy helyben állni ahhoz, hogy meghallja. Ennek ellenére odébb araszoltam, hogy szabadon hagyjam a kis „területét”, majd megpróbáltam előkotorni a táskámból a telefonom. Már csak három szerény hörpintésre vagy egy nagyobb kortyra elegendő borom maradt. Nem több, mint négy perc, és végre leléphetek innen.

Lopva átfutottam az e-mailjeimet abban a reményben, hogy addig is békén hagynak, és úgy tűnik majd, hogy várok valakire. Eltűnődtem, hogy boldogultunk a mobiltelefonok, valamint a rajtuk elérhető információcsatornák megjelenése előtt. Most itt állhatnék, a *Financial Times* tanulmányozva, esetleg ellenállhatatlan vágyat éreznék arra, hogy beszélgetésbe elegyedjek valakivel, aki elég érdekesnek tűnik. Akárhogy is, lényegesen tájékozottabb lennék a világ dolgairól... Szóval miért jelentkezem be mégis a Twitterre, hogy lássam, mi történt mostanában Kim Kardashiannel?

Magamban felnyögtem, amikor valaki a nevemet kiáltotta.

– Emily, lenne kedve még egy italhoz?

Komolyan? Még mindig nem vette a lapot? Ivan felé sandítottam, de ő látszólag elmerült egy beszélgetésben. Lopva körbenéztem, és zavarba hozott a tudat, hogy aki megszólított, bizonyára most is figyel a tanácstalan ábrázatomat. A tekintetem egy pilla-

natra Mr. Peronin állapodott meg, aki szélesen vigyorgott rám, felvillantva szabályos, fehér fogsorát. Magamban elmosolyodtam, ahogy eszembe jutott anyu bölcs tanácsa.

– Minden a fogakon múlik, Emily – jelentette, miután bemutatam neki az előző pasimat, Tomot. – Mindig megbízhatasz egy olyan férfiban, akinek szép fogsora van.

Na ja, ehhez képest Tommal sem ért boldog véget a történet.

Én a magam részéről nagyobb hangsúlyt fektettem arra, hogy az illető mosolya tükröződik-e a szemében is. Márpedig úgy vettem észre, ennek a fickónak egyértelműen igen. Mielőtt észbe kaptam volna, képzeletben máris levetkőztettem. Ahogy megfigyeltem, a sötét öltöny, a fehér ing és a finoman meglazított nyakkendő alatt kidolgozott felsőtest lapult. Elképzeltem, ahogy a széles válla körbefogja a keskeny derékből kiinduló izmos hátat. Akár egy feje tetejére állított háromszög. Vagy talán mégsem. Nem könnyű megmondani, mit takar egy öltöny; vétkek sokaságát rejtheti. De bíztam benne, hogy igazam van.

A nyakamon forróság kúszott fel, ahogy átható figyelemmel nézett rám, majd a kezével félresimította a haját az arcából. Egy viszszafogott mosollyal válaszoltam, mielőtt teljes, háromszázhatvan fokos fordulatot tettem a fejemmel a hang forrását keresve.

– Ezt most igennek vegyem vagy nemnek? – kérdezte ismét ugyanaz a hang, ezúttal valamivel közelebről. Mr. Peroni addig mesterkedett, amíg mindössze egy ember választott el minket attól, hogy közvetlen szomszédok legyünk a pultnál. *Micsoda különös kifejezés*, gondoltam magamban, miközben észre sem vettem, hogy már mellettem áll. Ehelyett azon tűnődtem, vajon milyen távolságra terjedhet ki az ember közvetlen szomszédsága.

– Hány pohárral ivott eddig?

Nevetett, én pedig továbbra is kifejezéstelen arccal néztem rá, miközben kénytelen voltam elismerni, hogy közvetlen közléről jóval magasabbnak tűnik.

– Bocsánat, de mintha a nevemet hallottam volna – válaszoltam.

– Adam vagyok.
– Ó! Emily – válaszoltam, és előrelendítettem a kezem, amelyre egy pillanat alatt kiült a hideg verejték. – Az én nevem Emily.
– Tudom. Elég nagy betűkkel írták a kitűzőjére.
Lenéztem, és közben éreztem, hogy elpirulok.
– Vagy úgy, szóval ennyit arról, hogy játszam az elérhetlent, nem igaz?

Oldalra billentette a fejét, és pimasz csillogással a szemében nézett rám.

– Ki mondta, hogy játszunk?

Fogalmam sem volt, hogy játszottunk-e, vagy sem. A flört sosem tartozott az erősségeim közé. Azt sem tudtam, hogyan kezdjek hozzá, tehát ha ezt a játékot akarta játszani, magára marad.

– Szóval mi a helyzet a kitűzővel? – kérdezte Mr. Peroni, azaz Adam, olyan kihívó hangsúllyal, ahogy csak egy férfitől telik.

– Egy elit konferencián veszek részt – feleltem jóval magabiztosabban, mint ahogy belül éreztem.

– Csak nem? – mosolygott.

Bólintottam.

– Jobb, ha tudja, hogy a szakmám krémjéhez tartozom. A leg-sikeresebbek között tartanak számon a saját területemen.

– Húha – vigyorgott szemtelenül. – Tehát a végépapírügynökök szemináriumán vesz részt? Láttam a táblát befelé jövet.

Elnyomtam magamban egy mosolyt.

– Ami azt illeti, ez valójában az MI5 ügynökeinek titkos találkozója – súgtam, miközben összeesküvőn pillantottam körbe.

– És ezért borítja az egész mellkasát a névtáblája, jól mondom? Mindent megtesznek, hogy titokban tartsák a személyazonosságát.

Próbáltam komoly képet vágni, de a szám sarka felfelé görbült.

– Ez a fedőnevem – mondtam, megtapogatva az olcsó műanyag borítást. – Egy álnév, csak a konferencia erejéig.

– Értem, Emily ügynök – válaszolta Adam. Felgyűrte az inguj-

ját, és az órájába beszélt. – Tehát az az úriember ott, három óránál, szintén ügynök?

Várta, hogy felvegyem a fonalat, de én azt sem tudtam, merre nézzek. Forgolódtam a szélrózsa minden irányába, és lázasan próbáltam megtalálni a három órát a belső iránytűmön. Nevetett, majd megragadta a vállam, és Ivan felé fordított, aki vadul gesztikulált az egyik szakmabelijének, miközben vágyakozón nézett a férfi háta mögött álló, szűk bőrnadrágba bújt nőre. A hölgy szerencséjére mit sem sejtett abból, hogy mohó szemek falják fel éppen. Akaratlanul is megborzongtam.

– Negatív – válaszoltam, az egyik kezemet a fülemhez emelve.

– Az illető se nem ügynök, se nem úriember.

Adam nevetett, én pedig kezdtem belemelegedni a játékba.

– Tehát ellenséggként könyveljük el?

– Megerősítem. Likvidálhatja, ha a helyzet úgy kívánná.

Hunyorított, miközben megpróbálta kibetűzni a célpont nevét.

– Ivan? – kérdezte.

Bólintottam.

– Ivan, a rettegett?

Rám nézett, várva a reakciómat. Eltartott egy ideig, amíg leesett, túl sokáig is, ami azt illeti, de ő kivárta. Csak állt ott, és egy pillanatra sem vette le rólam a tekintetét.

2

Nem kerestem új kapcsolatot. Egyáltalán fogalmam sem volt arról, hogy vágyom rá, amíg Adam fel nem bukkant. Pippa, a lakótársam és én boldog meglepedettségben éltünk; munkába jártunk, hazamentünk, ötkor tálcáról ittuk a teát, és ettük hozzá a süteményt, aztán rávetettük magunkat némi csokoládéra is, miközben egymás

után néztük *A szokés* legújabb epizódjait. Maga a földi mennyország arra a néhány röpké órára, egészen másnap reggelig, amikor ráállok a mérlegre, és ingerülten állapítom meg, hogy visszatért az a négy kiló plusz, amit még a télen szedtem fel. Minden évben ugyanaz a történet – és ezen nem sokat segít, hogy be sem teszem a lábam az edzőterembe, amelyért havi hetvenkét fontot fizetek. Már nem férek bele a negyvenes méretű farmerbe, amelyet tavaly nyáron hordtam, de ahelyett, hogy vennék magamnak egy negyvenkettest, inkább abban a reményben járom a boltokat, hogy ráakadok egy valamivel bővebb negyvenesre, amibe még belepréselhetem magam. A teljes nyarat „tagadásban” töltöttem, és még mindig azzal áltattam magam, hogy a meteorológusok által beígért indián nyárra biztosan visszatér a tetterőm.

Időről időre eljárók még szórakozni, rendszerint fizetésnap környékén, de ezek az esték sem olyanok már, mint régen. Talán azért, mert én öregszem, vagy mert mindenki más fiatalodik körülöttem, mindenesetre egyre kevesebb értelmét látom annak, hogy álldogáljak egy rogyásig zsúfolt sörözőben, és úgy kelljen átverekednem magam a tömegen a pultig minden egyes alkalommal, amikor rendelnék egy italt. Pippa heves tiltakozásom ellenére elvonszolt néhány koncertre, de sajnos nem az O2 Arénába. Az underground barlangokat kedveli, ahol a zenészek – akik többségének a jelek szerint már járt az ágyában – tombolnak a színpadon, miközben a közönségüket is erre biztatják. Itt mindig én vagyok az, aki egyedül álldogál leghátul, és a diszkréten elrejtett fülhallgatómból teljes hangerővel üvölt *a Musical Theatre's Greatest Hits*.

Hála istennek, hogy van nekem Sebastian, azaz Seb, a legjobb barátom, ráadásul pont olyan, mint én, csak férfi változatban. Már évekkkel ezelőtt hozzámentem volna, ha el tudnám hinni, hogy egy fikarcnyit is vonzódik a nőkhöz, de attól tartok, kénytelen leszek beérni hangszigetelt karaokefülkékben töltött estékkel, ahol azon versengünk, hogy ki ordíthatja a mikrofonba *A nyomorultak* legjobb sorait. Még abban az időszakban ismerkedtünk meg, amit ő

az én „fodrászkorszakomnak” nevez. Miután nem voltam éppen megelégedve a titkárnői állásommal, beiratkoztam egy esti fodrász- és kozmetikus-tanfolyamra. Nekem persze az lebegett a szemem előtt, hogy én leszek majd a női Nicky Clarke, egy trendi szalonnal a Mayfair kellős közepén, ahol a leghíresebb kuncaftoknak is hónapokra előre kell majd időpontot foglalniuk. Ehelyett három hónapot töltöttem más emberek hajának a söprögetésével, míg a kezemen ekcéma alakult ki a rengeteg sampontól. Korábban számos hasonlóan kiforratlan ötlet merült fel bennem, én pedig azonnal rohantam, hogy megvalósítsam őket, de a pompa és a siker mindig csak álom maradt. Mint amikor beiratkoztam egy lakberendezői kurzusra a helyi főiskolán. Eszem ágában sem volt megtanulni, hogyan készítek csinos díszpárnákat, vagy órákon át kaparni egy ósdi komódról az évek alatt rákerült ötrétegnyi lakkot. Dehogy, csak arra vágytam, hogy én legyek az új Kelly Hoppen, lehetőleg átugorva mindazt a kemény munkát és gyakorlást, amivel egy új készség elsajátítása jár. Máris New Yorkba képzeltem magam, ahol egy szempillantás alatt az ölembe hullik majd egy megbízás, hogy tervezzem meg egy hatalmas loft belterét Chandlernek a *Jóbarátokból*. Mondanom sem kell, egyetlen díszpárna sem készült el, és a tapéta-, valamint szövetminták kötegei, amelyeket beszeréztem a munkához, eltűntek valamelyik szekrény mélyén.

Seb átsegített már legalább négy karrierváltáson, mégis minden alkalommal elsöprő lelkesedést mutatott a legújabb álommal kapcsolatban, és biztosított afelől, hogy igenis „erre születtem”. Ezzel együtt, miután mindegyik korszak olyan hirtelen múlt el, mint ahogyan jött, én pedig a kanapén ülve lamentáltam azon, hogy semmire sem vagyok jó, ő képes volt meggyőzni arról, hogy az a munka eleve nem illett hozzám. Most azonban végre megtaláltam a nekem való hivatást. Valamivel később talált rám, mint eredetileg vártam, de végül csak eljutottam ide: az én erősségem az, hogy embereket adjak el. Tudom, mit csinállok, és jó vagyok benne.

– Tehát egy IT-analízisanalitikus? – ismételte meg Seb gyanak-

vón, amikor a Soho Square-en üldögtünk másnap, és éppen egy M&S-ben vásárolt szendvicsen, valamint egy salátás tálon osztoztunk. – Bármit is jelentsen ez.

Lelkesen bólogattam, de számomra sem volt tisztább a kép. Én valódi embereket helyeztem el valódi állásokban: eladókat közvetítettem üzletekbe, titkárnókat irodákba, fogtechnikusokat fogorvosi rendelőkbe. Az IT-szektor nekem idegen világ volt, ráadásul istentelenül hatalmas ágazat, amelyet a Faulkner's is inkább meghagyott a szakértőknek.

– Nos, igazán szórakoztató társaság lehet – jegyezte meg Seb gúnyosan, miközben kétségbeesetten igyekezett komoly képet vágni.

– Mégis mivel vett le a lábadról? Elmesélte, hány megabyte-ja van?

– Egyáltalán nem úgy néz ki, ahogy te elképzeled – válaszoltam nevetve.

– Tehát nem hord szemüveget, és nem középen választja el a haját?

Csak mosolyogtam, és megráztam a fejem.

– És még csak nem is Eugene a neve?

– Nem – préseltem ki egy falat kenyérrrel, valamint némi sült marhaszelettel a számban. – Magas, sötét hajjal, igazán szép a foga.

– Remek, ezek szerint anyukád meg lesz elégedve.

Lesöpörtem a morzsát a válláról.

– És nagyon szexi hangja van. Olyan mély és titokzatos. Mint Matthew McConaughey-nek, csak a texasi kiejtés nélkül.

Seb felvonta a szemöldökét, és incselkedve nézett rám.

– Szóval egyáltalán nem olyan, mint McConaughey.

– Tudod, hogy értem – kötöttem az ebet a karóhoz. – És hatalmas tenyere van... igazán nagy, gondosan ápolt körmökkel.

– Mi az ördögnek nézted meg egyáltalán a kezét? – kérdezte Seb, miközben a szájából fröcsögött a szénsavmentes limonádé. – Alig töltesz el vele tizenöt percet, és máris lecsekkolod a körömágyát?

– Csak azt mondom, hogy egyértelműen törődik magával – vontam vállat ingerülten. – Szeretem az ilyesmit egy férfiban. Fontos.

Seb a nyelvével cöcögött.

– Ez mind marha jól hangzik, de mégis, egy és tíz között mennyi a valószínűsége, hogy újra látod?

– Őszintén? Talán egy vagy kettő. Először is olyan pasinak tűnt, akinek van barátnője. Másodszor pedig attól félek, túl volt már néhány pohár sörön, és ettől egy kicsit rózsaszínűbbnek látta a világot, beleértve engem is.

– Részeg volt, vagy csak vidám?

– Nehéz megmondani. Épp az egyik kollégájukat búcsúztatták, és mintha mondott volna valamit arról, hogy egy belvárosi sörözőből érkeztek, tehát nyilvánvalóan nem öt perce kezdték a mulatozást. Úgy tűnt, Adam jól van. Talán egy fokkal ziláltabb volt, mint máskor, de persze fogalmam sincs, hogy fest máskor. Egy-két haverja viszont jobban belehúzott; szemmel láthatólag alig álltak a lábukon.

– Ó, lefogadom, hogy a Grosvenorban szívesen láttak egy ilyen társaságot – nevetett Seb.

– Azt hiszem, nagyjából akkor kérték meg őket a távozásra, amikor én eljöttem – vigyorogtam. – Kezdték szállingózni a tehetősebb vendégek, a hely meg sokkal inkább emlékeztetett valami zülött lebujsra, mint egy elegáns bár a Park Lane-en.

– Nem áll valami jól a szénád, kölyök – állapította meg Seb.

– Valóban nem – grimaszoltam. – Attól félek, nem sok esélyem van arra, hogy még hallok felőle.

– Na de ránéztél úgy, ahogy szoktál? – kérdezte.

– Miért, hogy szoktam?

– Tudod, miről beszélek! Amikor a szemed azt üzeni, „vigyél ágyba most rögtön, vagy mondj le rólam örökre!” – azzal megrebegtette a szempilláit, miközben megnyalta a szája szélét. A mozdulat nagyjából annyira volt erotikus, mint amikor egy kutya törli le a pofáját egy falat bonbon után. Egyszer áradozott neki egy udvarlóm a „buja tekintetemről” és a „telt ajkamról”, én pedig azóta is ezt hallgathattam. – Nos, megtetted?

– Ó, menj már!
– Mi volt rajtad? – faggatott tovább.
– A fekete ceruzaszoknyám egy fehér blúzzal – vontam fel a szemöldököm. – Miért?
– Fel fog hívni – vigyorgott. – Ha azt a sátoznak is beillő ruhát viselted volna, amit a Whistlesben vettél leárazva, akkor azt mondanám, nincs esélyed. De a ceruzaszoknyában? Több mint valószínű, hogy felhív.

Elnevitettem magam, és megdobtam egy fonnyadt salátalevéllal. Minden nőnek szüksége lenne egy ilyen barátira. Seb mindig brutalisan őszinte tanácsokat ad, ami bizonyos napokon letaglóz, és arra késztet, hogy átgondoljam az életem, most viszont képes voltam elviselni. Örültem annak, hogy mellettem áll, és segít elemezni a szituációt, mert mindig marhára igaza volt.

– Szóval, mit teszel majd, amikor felhív? – kérdezte, miközben lecsippentette a szakálláról a kósza salátalevelet, és a fűbe dobta.

– Ha felhív – nyomatékositottam –, akkor úgy viselkedem majd, ahogy mindig. Félnék leszek, és szemérmes.

Seb kacagásban tört ki, hanyatt esett, és a hasát csapkodta nevetésben.

– Pont annyira vagy félnék és szemérmes, mint én igazi macsó.

Ahogy a földön tekergett, elfogott a kísértés, hogy a saláta maradékát is a fejére borítsam, de tudtam, hogy jó eséllyel háborút robbantanék ki. Aznap délutánra már tele volt a naptárom, és egyáltalán nem hiányzott, hogy balzsamecet kerüljön a selyemblúzomra. Így hát inkább játékosan oldalba böktem a fényes bőr magas sarkúmmal.

– És még azt mered állítani, hogy a barátom vagy? – kérdeztem felhúzott orral, miközben felálltam, hogy távozzak.

– Hívj fel, miután telefonált! – szólt utánam. Még vihogott, amikor elsétáltam.

– Felhívlak, ha telefonál! – kiáltottam vissza, miközben elértem a tér bejáratához.

Valamivel később, aznap délután épp egy találkozó közepén voltam, amikor megcsörrent a mobilom. Az ügyfél, egy kínai üzletember, aki a terjeszkedő cégéhez keresett alkalmazottakat – egy tolmács segítségével –, intett, hogy vegyem fel. Udvariasan mosolyogtam, és megráztam a fejem, de a képernyőn felvillanó „ismeretlen szám” felirat felkeltette az érdeklődésem. Három újabb csörgéssel később az ügyfelem szinte könyörgött a szemével, hogy vegyem már fel.

– Elnézést kérek – mondtam, majd kihátráltam a szobából, és igencsak reméltem, hogy fontos a hívás.

– Emily Havistock – szóltam bele, amikor végigsimítottam az iPhone képernyőjén.

– Havistock? – ismételte meg egy hang a vonal túloldalán.

– Igen, segíthetek?

– Nem csoda, hogy a vezetéknevét lehangyták a kítűzőről – nevetett.

Éreztem, ahogy elvörösödik a nyakam, és a forróság lassan kúszik fel az arcomra.

– Nem igazán alkalmas, épp egy megbeszélésen vagyok. Visszahívhatom esetleg?

– És arra sem emlékszem, hogy ilyen magas lóról beszélt volna velem. Vagy csak telefonon ilyen a hangja?

Nem válaszoltam, de a kérdés mosolyt csalt az arcomra.

– Rendben, hívjon csak vissza! – egyezett bele végül. – Mellesleg Adam vagyok. Adam Banks.

Mit gondol, hány férfinak adtam meg a számom azóta?

– Majd küldök egy SMS-t – tette hozzá. – Ha esetleg nem lát szana a számom.

– Köszönöm a megértését, rövidesen visszahívom – válaszoltam. Mielőtt megszakítottam a hívást, még hallottam, ahogy kuncog.

A találkozó hátralévő részében képtelen voltam odafigyelni, és azon kaptam magam, hogy igyekszem rövidre zárni a dolgot. Ugyanakkor nem akartam túl hamar visszahívni, nehogy túl lelkes-

nek tűnjek, így amikor a tolmács közölte, hogy az ügyfelem szeretne körbevezetni a cég új irodájában, néhány emelettel fentebb, hálsán elfogadtam az ajánlatot.

Egy héttel később, vacsora közben kénytelen voltam magyarázatot adni Adamnek arra, hogy miért csak három óra elteltével hívtam vissza.

– Komolyan azt gondolod, hogy ezt beveszem? – kérdezte hitetlenkedve.

– Esküszöm, hogy így volt! Nem szoktam megvártni senkit, csak hogy kapósabbnak tűnjek. Talán hagyjalak volna főni a levedben úgy egy óráig, nem mondom. Na de három? Az már szimpla gorombaság – nevettem.

A szeme ráncaiból ítélve magában mosolygott.

– És tényleg az egész időt egy liftben ragadva töltötted?

– Igen, három igazán hosszú órát kellett átvészelnem egy pasassal, aki csak pár szót beszélt angolul, valamint két rendkívül okos telefonnal, amelyek a jelek szerint mégsem voltak elég okosak ahhoz, hogy segítséget hívhassunk velük.

Adam ekkor már csaknem belefulladt a sauvignon blanc-jába.

– Ennyit a kínai technológiáról – válaszolta nagy fröcsögés közepette.

Mire egy hónappal később bemutattam Sebnek, már tizennyolc alkalommal találkoztunk.

– Te viccelsz velem? – morgott Seb, amikor már a harmadik egymást követő estén voltam kénytelen lerázni. – És mit gondolsz, mikor tudsz majd bepréselni a napirendedbe?

– Ó, ne add nekem a féltékenyt! – vágtam vissza. – Mit szólsz a holnap esténben?

– Már ha őurasága nem hív fel, hogy találkozni akar veled. Vagy tévedek?

– Ígérem, a holnap este a tiéd, és csak a tiéd.

Amint kimondtam, máris megbántam kissé ezt a könnyelmű kijelentést.

– Rendben, mit szeretnél csinálni? – kérdezte Seb duzzogva.
– Kijött az a film... a könyvből, amelyikért mindketten annyira oda-voltunk.

– A *Csillagainkban a hiba?* – vágtam rá gondolkodás nélkül.

– Adam és én pont azt nézzük ma este.

– Ó! – Éreztem, mennyire csalódott, és egyszерiben kedvem lett volna felpozozni magam.

– De semmi gond! – folytattam vidáman. – Elmegyek rá holnap este is. A könyv elképesztő volt, tehát a film sem lehet sokkal rosszabb, nem igaz? Muszáj együtt is megnéznünk.

– Hát, ha biztos vagy benne... – ütött meg Seb egy fokkal vidámabb hangot. – Próbáld nem túlságosan élvezni a pasiddal!

Bárcsak úgy lett volna. A figyelmem aligha kerülhette volna el, ahogy Adam fészkelődik a székében, és a telefonját nézegeti.

– Hát, ez egy vidám kis történet volt – jegyezte meg, amikor néhány órával később kísértáltunk a moziból.

– Te könnyen beszélsz – mondtam szipogva, miközben próbáltam nem túl feltűnően megtörölni az orrom a zsebkendővel. – Nekem holnap újra át kell esnem rajta.

Ennek hallatán megállt, és felém fordult.

– Miért? – kérdezte.

– Mert megígértem Sebnak, hogy elmegyek, és megnézem vele is. Adam kérdőn vonta fel a szemöldökét.

– Mindketten imádtuk a könyvet, és mindig fogadkoztunk, hogy ha filmet csinálnak belőle, elmegyünk, és megnézzük.

– De most láttad. Teljesítetted a feladatot.

– Tudom, de ez olyasvalami, amit együtt akartunk megnézni.

– Találkoznom kell ezzel a fickóval, aki folyton elrabol tőlem – mondta, és közelebb húzott magához, mélyen belélegezve a hajam illatát.

– Ha nem lenne meleg, nagy bajban lennél most – feleltem nevetve. – De semmi félnivalód nincs.

– Nem számít. Találkozzunk valamelyik este, mondjuk jövő hé-

ten, hogy hármásban tárgyalhassuk ki ennek a bolond filmnek az erényeit és gyengéit!

Játékosan beleboksoltam a karjába, mire ő homlokon csókolt. Olyan érzés volt, mintha mindig is együtt lettünk volna, mégis ott pezsgett bennem az együttlét izgalma, és minden idegszálammal a pillanatra koncentráltam. Nem akartam, hogy ez valaha másként legyen.

Meglehetősen korai lett volna biztosat mondani, de legbelül, titokban egyre erősebben reménykedtem abban, hogy ebből a kapcsolatból *tényleg* lesz valami. Nem voltam elég bátor vagy talán elég ostoba ahhoz, hogy azonnal világgá kürtöljem a hírt, miszerint Adam a „nagy ő”, de a puszta érzés is örömmel töltött el. Úgy éreztem, ez most valami más, mint az eddigiek, és mind a húsz ujjamat keresztbe tettem annak érdekében, hogy a megérzésem helyesnek bizonyuljon.

Egymás társaságában természetesen, és oldottan viselkedtünk. Azért persze nem hagytam nyitva előtte a fürdőszobaajtót, de azon sem izgultam magam halálra, hogy a körömlakkom színe vajon megy-e a rúzsomhoz. Márpedig nem sok pasi maradt meg mellettém elég sokáig ahhoz, hogy megláthasson tökéletes smink nélkül.

– Biztos vagy benne, hogy megérett az idő a Seb-tesztre? – kérdezte Seb a szemét törölgetve, amikor ugyanabból a moziból sétáltunk ki huszonnégy órával később. – Úgy értem, még egy hónapja sem vagytok együtt.

– Nos, hálás vagyok a belénk fektetett bizalomért – feleltem. És persze szípoztam ezúttal is, de Seb társaságában ez nem jelentett gondot. Belekaroltam, és egybeforrunk a film vége felett érzett szomorúságunkban.

– Nem akarok károgni, de ami ilyen nagy lánggal ég, az hamar kialudhat... Nem gondold? Szinte minden este találkoztok. Biztos vagy benne, hogy nem ér véget éppolyan gyorsan a dolog, mint ahogy elkezdődött? Ne feledd, hogy ismerlek már egy ideje!

Annak ellenére mosolyogtam, hogy egy kissé bántott a célzás.

Nem akartam elhinni, hogy az, ami Adam és köztem zajlott, esetleg nem több röpké fellángolásnál.

– Még sosem éreztem ilyet, Seb. Mindenképp találkoznatok kell, mert azt hiszem, ebből tényleg lehet valami. És fontos a számomra, hogy te is kedveld őt.

– Ugye tudod, hogy kíméletlenül őszinte leszek? – folytatta.
– Biztosan felkészültél erre?

– Szerintem kedvelni fogod – válaszoltam. – És ha mégsem, legalább tegyél úgy, mintha kedvelnéd.

Nevetett.

– Van olyan téma, amit nem kéne szóba hoznom? Például amikor megkértél, hogy vegyelek feleségül, vagy amikor a színpadra hajítottad a bugyid egy Take That-koncerten?

– Nem, nincsenek tabuk – nevettem. – Azt mondasz, amit akarsz. Nem akarok eltitkolni előle semmit.

– Várj egy percet! – mondta Seb, miközben előrehajolt, és látványosan öklendezni kezdett. – Na, így már jobb. Hol is tartottunk?

– Tudod, hogy állati kibírhatatlan tudsz lenni, ha akarsz? – nevettem fel ismét.

– De minek is kellenék neked, ha nem lennék olyan, amilyen?

– Most komolyan, Adam elég laza, szóval nem hiszem, hogy ilyen könnyen zavarba hozhatnád.

Ez volt az egyetlen bajom Adammal: ha egy fikarcnyival is lazább lenne, már rég szétesett volna. Az ő világában minden sima és nyugodt, akár a tenger szélcsend idején. Nem dühíti fel, ha egy elviselhetetlenül lassú sofőr mögött rostokolunk. Nem küldi el melegebb éghajlatra a Southwestern vasúttársaságot, amikor a sínekre esett falevelek miatt késnek a vonatok, és nem a közösségi médiát okolja minden létező rosszért, ami a világot sújtja.

– Ha nem tetszik, amit látsz, minek jelentkezel be? – kérdezte, amikor azon siránkoztam, hogy az egykori osztálytársaim a gyerekeik minden egyes szavát, bőfögését és szellentését posztolják.

Látszólag teljességgel hidegen hagyták azok az apró bosszúsá-

gok, amelyekről én a nap majdnem minden percében a falra tudtam volna mászni. Talán visszafogta magát, és igyekezett megemésztetni az én szokásaimat és szeszélyeimet, mielőtt felfedné az övéit. Én azonban azt akartam, hogy ennél többet mutasson magából. Tudnom kellett, hogy valódi vér folyik az ereiben, amely kicsordul, ha megvágja magát.

Számos alkalommal igyekeztem valamiféle reakciót kiprovokálni belőle, csak hogy ellenőrizsem, dobog-e még a szíve, de sehogy sem sikerült kizökkentenem. Úgy tűnik, megelégedett azzal, hogy kényelmesen ballagunk előre, és nem érzett sem ingert, sem pedig vágyat arra, hogy ennél többet adjon magából. Talán igazságtalan vagyok, és ő egyszerűen csak ilyen. Mégis, szeretem, ha időről időre próbára tesznek, még ha csak egy vita erejéig is valami cikkről, amit a *Daily Mail*-ben olvastunk. Nem számít, mi által, csak egy kis betekintést nyerhessek az ő világába. De bármilyen keményen próbálkoztam, a végén mindig rám terelődött a szó, hiába tettem fel én a kérdéseket. Tagadhatatlan, hogy időnként ez kellemes változásként hatott, miután a legutóbbi pasi, akivel randiztam, egész este csak a videójáték-megszállottságáról hablatyolt. Adam folyamatos háritása után azonban felmerült bennem a kérdés: mit tudok róla valójában?

Ezért volt nagy szükségem Sebre. Hihetetlen képessége volt arra, hogy átfurakodjon az emberi jellem összetett rétegein, egyenesen a beszélgetőtársa lelkének mélyéig hatolva. Sokan szinte azonnal megnyíltak neki, alig néhány perccel azután, hogy találkoztak. Egyszer megkérdezte az anyámtól, hogy az apám volt-e az egyetlen férfi az életében. Én persze rögtön a fülemre szorítottam a tenyerem, és hangos kántálásba kezdtem, miközben anyám bevallotta, hogy csodálatos viszonyt folytatott egy amerikaival, épp csak valamivel azelőtt, hogy apával megismerkedtek.

– Nos, nem az a fajta viszony volt, mint amire ti, fiatalok gondoltok manapság a szó hallatán – mondta. – Nem voltak titkos légyottjaink, ráadásul egyikünk sem volt akkoriban házas, tehát nem volt viszony abban az értelemben, ahogy ti gondoljátok. Cs-

pán két ember gyönyörű találkozása. Arra a rövid időre teljes volt közöttünk a harmónia.

Leesett az állam. Nem elég, hogy az anyámnak ezek szerint kettőnél többször volt dolga férfival, tekintettel arra, hogy született egy öcsém is, ráadásul köze volt valaki máshoz is az apámon kívül? Az ember lányának olyan ritkán adódik lehetősége, hogy ráakadjon a régi idők efféle gyöngyszemeire, és gyakran mielőtt ráeszmélnénk, már nincs kinek feltenni a kérdéseinket. Seb társaságában viszont minden titokra fény derül, szinte anélkül, hogy észrevennénk.

A következő hétvégén Adam, Seb és én hármásban találkoztunk egy bárban, a Covent Gardenben. Nem akartam rögtön egy éttermet javasolni, hátha kissé erőltetettnek és kínosnak bizonyul majd az egész szituáció, de azért reméltem, hogy az este magától vacsorába torkollik majd. Még be sem fejeztük az első italunkat, amikor Seb megkérdezte újdonsült pasimtól, hol nőtt fel.

– Reading mellett – válaszolta Adam. – Kilenc voltam, amikor Sevenoaksba költöztünk. És te?

Megint a szokásos forgatókönyv. Sebet azonban ez nem zökken-tette ki.

– A lewishami kórházban születtem, és azóta is ott élek. Már-mint nyilván nem a kórházban, de mindössze kétutcányira onnan, a High Street mellett. Jártam Sevenoaksban néhány éve. Egy srácnak, akivel randizgattam, volt ott egy dizájntanácsadással foglalkozó cége. Igazán aranyos hely. Mi vitt rá, hogy Readingből oda költözzetek?

Adam kényelmetlenül ficergett.

– Nos, meghalt az apám. Anyámnak volt néhány barátja Sevenoaksban, és jól jött neki a segítség velem meg az öcsémmel. Igazából semmi nem kötött minket Readinghez. Apa éveig dolgozott a Microsoftnak, de miután ő elment... – Elakadt a hangja.

– Ismerős, én is elvesztettem az apám – mondta Seb. – Szar ügy, mi?

Adam szomorúan bólintott.

– És anyukád még mindig egyedül van, vagy megismerkedett azóta valakivel? – kérdezte Seb, majd némi büntudattal a hangjában folytatta. – Ne haragudj! Édesanyád él még, ugye?

– Igen, hála istennek – bólintott ismét Adam. – Azóta is Sevenoaksban él, és még mindig egyedül.

– Nem könnyű, amikor magukra maradnak, nem igaz? – kérdezte Seb. – Az ember sokkal inkább felelősnek érzi magát értük, még akkor is, ha mi vagyunk a gyerekek, és nekik kellene felnőttként viselkedniük.

Adam felvonta a szemöldökét, majd egyetértően bólintott. Nem tudtam mit hozzátenni ehhez a beszélgetéshez. Hála az égnek, az én szüleim még velem voltak. Inkább felajánlottam tehát, hogy rendek egy újabb kört.

– Hagyd csak, majd én – válaszolta Adam, aki láthatóan megkönnyebbült, hogy néhány percre megszabadulhat Seb kellemetlen kérdéseitől. – Mindenki ugyanazt kéri?

Mindketten bólintottunk.

– Szóval? – böktém ki, amint a kérdés tárgya hátat fordított nekünk.

– Jóképű – válaszolta Seb. – Nagyon jóképű.

– De? – éreztem, hogy nem úszom meg ennyivel.

– Nem is tudom – folytatta, miközben előre összeszorult a szívem. – Van benne valami fura, de nem tudok rájönni, mi az.

Aznap éjjel, miután szeretkeztünk, és egymás mellett fekvé az ujjainkkal igyekeztük feltérképezni a másik testét, ismét szóba hoztam a szüleit.

– Gondolod, hogy anyukád kedvelne? – kérdeztem.

Az oldalára fordult, és a könyökével megtámasztotta magát. A szobában nem égett a lámpa, de a függönyt sem húztuk el, és odakint fényesen sütött a hold. Láttam a körvonalait, egy karnyújtásnyira tőlem, és az arcomon éreztem a lélegzetét.

– Persze hogy kedvelne. Keresve sem találna benned hibát.

Nem tudtam nem észrevenni a szigorú feltételes módot: „ked-

velne”, nem pedig „kedvel majd”. Hatalmas szakadék tátong a kettő között – az első esetben pusztán elméleti kérdésről van szó, míg a második valamilyen szándékot sugall. Ez az egyetlen mondat rengeteget elárult.

– Tehát nem is tervezed, hogy valamikor a közeljövőben bemutatsz minket egymásnak? – kérdeztem a tőlem telhető legnagyobb természetességgel.

– Még csak egy hónapja vagyunk együtt – sóhajtott fel, megérezve a kérdés valódi súlyát. – Ne siessük el. Majd meglátjuk, hogy alakul.

– Tehát arra jó vagyok, hogy lefeküdj velem, de azért az anyádnak nem akarsz bemutatni?

– Megkaphatod mindkettőt – nevetett. – Csak azt mondom, ne szaladjunk előre. Folytassuk inkább fölösleges kényszer és felelőtlen ígérek nélkül!

Lenyeltem a gombócot a torkomban, és a másik oldalra fordultam. *Fölösleges kényszer és felelőtlen ígérek nélkül?* Mire ment ki ez az egész? És miért volt egyszerűen olyan fontos? Két kezemen meg tudtam számolni a szeretőimet. Mindegyikük fontos volt valamiért, leszámítva egy – amúgy rám a legkevésbé sem jellemző – egyéjszakás kalandot, amelyre az egyik ismerősöm huszonegyedik születésnapja alkalmából rendezett bulin került sor.

De annak ellenére, hogy voltam már néhányszor szerelmes, és a vágy sem volt ismeretlen a számomra, nem emlékszem, hogy bármi is ennyire biztonságban éreztem volna magam. Adam azonban ezt az érzést váltotta ki belőlem. Tőle megkaptam mind a hármat egyszerre. Minden pontot kipipálhattam, és gyerekkorom óta először teljesen éreztem magam, mintha a kirakójáték minden egyes darabja a helyére került volna.

– Rendben – mondtam ingerülten a saját gyengeségem miatt. Én a magam részéről boldogan eldicsekedtem volna vele az anyám mostohanagynénjének másod-unokatestvére előtt is. Ő azonban a jelek szerint másként érzett, és bárhogyan próbáltam leküzdeni, ez fájt.